

Svatá Hora

3

2012

ročník
XLIX

OBSAH

Úvodník

Volno – hledání klidu? **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s P. Janem Zemánkem
z roku 2001 **4**

Ze Svaté Hory

Zemřel P. Jan Zemánek **7**

Kázání P. Stanislava Příbyla, CSsR
z pohřební mše za P. Jana Zemánka **8**

Zprávy ze Svaté Hory **11**

Ohlédnutí –
– ze starých čísel časopisu **13**

Výstava fotografií „Bohemia mia“ **17**

Výroční zpráva Matice Svatohorské **18**

Spiritualita

Kázání Mons. Giuseppe Leanzý **22**

Informace

Vloupání na Svatou Horu **24**

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Z Korunovace

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory,
www.aktualne.cz

Volno – hledání klidu?

Je čas dovolených, prázdnin a člověk využívá mnoha prostředků, aby našel v tomto rozběháném světě čas, způsob nebo místo na zklidnění.

A tady přichází zásadní otázka, co znamená volno a klid pro dnešního člověka? Co chce dnešní člověk najít ve volném čase? Mnoho lidí odpovídá, že se chce vyspat, přečíst dobrou knížku, zaplavat si, opalovat se, sportovat, pracovat na zahrádce... Čili znovu být nějak aktivní.

Podstatou odpočinku je ale také REGENERACE nebo ZNOVUZROZENÍ. Jako lidé věřící víme, že jsme byli stvořeni Božím slovem: „Bůh řekl... a stalo se...“, a proto kromě okamžiků fyzických aktivit je potřeba nechat zaznívat v našich životech Boží slovo, aby náš odpočinek byl opravdu znovuzrozením. Ono je léčivým balzámem na uspěchanost dnešní doby, na praskliny našich vztahů, směrníkem ukazujícím chyby a zároveň východisko z nich.

Dovolená by měla být spojena i s intenzivnějším duchovním životem. Najdeme si také čas na modlitbu, návštěvu poutních míst, svátostné smíření, četbu Písma svatého, protože Kristus říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11,28).

A protože doufám, že nehledáme jenom možnost pochlubit se, kde všude jsme byli, přeji vám, drazí čtenáři, abyste v Kristu, který je zdrojem všech dobrých darů, našli odpočinek pro vaše duše a sílu do poprázdňinových dnů.

P. Anton Verbovský, CSsR

V prázdnotě, která tu po Tobě, Matko, zbyla
vykvetla do noci zahrada roztočivná.
Tam, kde jsme čekali jen tmou a táhlou zimu,
rozvíjí v poupatech zas život novou sílu.
Pramení na zemi, a přece spěje k nebi.
Kořeny loučení vydají květy něhy.

úryvek z P. Petr Beneš, CSsR:
Maria – Vykoupená Země

Být jako svatý Jan Křtitel

(Přetištění rozhovoru, který s P. Janem Zemánkem r. 2001 vedl P. Stanislav Příbýl)

Při návštěvě Svaté Hory se můžeme setkat se starším, usměvavým a nenápadným knězem. Je jím P. Jan Zemánek.

Protože na Svaté Hoře působí už jedenáctý rok, tedy nejdéle v novodobé historii, položili jsme mu, coby největšímu pamětníkovi, pár otázek.

P. Jan Zemánek, CSsR

Na Svaté Hoře jste už jedenáctý rok. Na co rád vzpomínáte a co jste za těch jedenáct let prožil zajímavého?

Když se vracím k začátkům pobytu na Svaté Hoře, musím říci, že to pro mě byl veliký zážitek. Jednak proto, že jsem přišel na místo tak rozdílné od toho předchozího, jednak proto, že to bylo za úplně jiného politického ovzduší. Dříve to bylo všechno v totalitě, v neustálém strachu a obavách, zda neskončím znovu za mřížemi, tady bylo naopak vše v klidu, bylo zde živo, pastorační taková, o jaké se mi v pohraničí ani nezdálo. Nedalo se to prostě ani srovnat.

I když – i tam v pohraničí jsem zažil úsměvné situace. Například zásluhou jednoho zednického mistra pomáhal při opravě kostela policejní důstojník a pak několik sovětských vojáků, které s sebou přivedl jako brigádníky. Kdyby to tak bývali věděli nadřazení těchto lidí! To by asi špatně dopadlo. Ale Pán Bůh nad námi držel ochrannou ruku, všechno hezky prošlo a věřím, že všichni mají na tu naši společnou práci docela pěkné vzpomínky.

Ale znovu ke Svaté Hoře. Měl jsem velikou radost z toho, že jsem mohl pracovat jako kněz. V pohraničí jsem byl daleko více opravář, zato tady jsem měl neustálý kontakt s lidmi, zvláště mladými, kteří přicházeli uzavírat sňatek nebo se připravovat na křest. Hlavním tahounem v pastorační práci byl otec Josef Břicháček – já jsem byl starším kaplanem, ale přece jenom toho na mě dost a dost zbylo. Snad nejvíce mě potěšilo, když jsem sezdaval jednu mladou dvojici, že se nejen později hlásila, například když se jim narodilo dítě, ale že tyto mladé lidi začali od svatby také aktivně křesťansky žít. To bylo moje

kněžské srdíčko náramně veselé, protože jsem si říkal, že to přece jen není nadarmo. Pochopitelně mě těšilo také mnoho jiných kontaktů s mladými lidmi, kde jsem mohl prohlubovat jejich víru, a tak být tak trochu jejich tátou.

V čem vidíte úlohu poutního místa v současné církvi v Čechách?

Když uvážíme situaci, která je dnes v mnoha farnostech, kde jsou kostely ze strachu před zloději takovou nedobytnou, dobře chráněnou tvrzí, kam se dostanou věřící jen v době bohoslužeb, Svatá Hora má jednu obrovskou výsadu, že je zde otevřeno

dvanáct hodin denně, i ve všední den jsou čtyři bohoslužby, věřící, když odkudkoli přijdou, mohou být nejen na mši svaté, ale mohou také přijmout svátost smíření a nebo si pohovořit s knězem – zazvonit v klášteře, poradit se – to je málokde v našem širokém okolí k dispozici.

Nejsem ovšem spokojen s tím, jak se dnes mnohdy poutě vedou a tyto možnosti využívají. Případá mi to jako poutní turistika, mnozí lidé příliš spěchají. Podle mého názoru by bylo ideální, kdyby zde zůstali minimálně půl dne a využili tohoto posvátného místa, ticha a všeho toho, co poutní místo nabízí, pro posílení jejich víry. Pokud jsou lidé ochotni se zastavit a přemýšlet nad sebou, mohou být na poutním místě Bohu velmi blízko. Mohou se narovnat, dát do pořádku to co je špatné, a dojít k rozhodnutí znovu začít. Poutní místo je šance, bohužel často nevyužívaná, protože jsme uspěchaní. Také bych si přál, aby zde byl program pro mladší a střední věk. S velikou radostí vzpomínám na setkání mládeže v roce 1999, které by mělo být vzorem práce pro mladší.

Na poutní místo se můžeme také dívat jako na místo zasvěcené určitému světcí. Na Svaté Hoře je to Panna Maria. Jak by podle vás měla vypadat mariánská úcta?

Panna Maria zde jistě dělá velké zázraky. Když uvážím, že mnozí lidé se zde zastaví jen na pár hodin a potom přijdou a dávají si do pořádku život za mnohá léta. Ovšem ne u všech má mariánská úcta pravý punc. Ta by měla vždy přivádět blíž ke Kristu. Proto Panna Maria na milostné sošce drží v náručí svého Syna Ježíše, jako by ho nám věřícím nabízela. Ona je prostřednice.

Za druhé by mariánská úcta měla prohloubit naši víru, abychom dokázali v tomto zmateném světě být lepšími křesťany, dodat sílu a odvahu jít do obyčejného života jako Kristovi svědci. To ovšem vyžaduje víc času a prostoru v našem životě na zpevnění a prohloubení víry.

Řekl jste, že jste byl „starším kaplanem“, ale to je takový krycí název pro více funkcí. Jednou z nich je úřad provinciála redemptoristů, který nyní zastáváte už třetí třiletí. Jak byste hodnotil svou činnost jako provinciála a jak byste charakterizoval práci redemptoristů? Co dělají a co by měli dělat?

Být provinciálem, to není žádná hodnost, výsada či pocta, je to kříž. A byl dost těžký. Hlavně na začátku, po roce 1989 jsem léta běhal po soudech a bojoval jsem o vrácení domů. Potom se to ukázalo stejně marné. Právnický uzel byl tak složitý, že nešel rozmotat.

To však není to nejpodstatnější. Modlíme se především za to, aby se naše komunity omladily, aby Bůh dal nová povolání a aby tyto mladí lidé pochopili, že náš národ potřebuje také misionáře, kteří by pracovali hlouběji na duchovní obnově farností – jak je naším nejlustnějším posláním.

Kdyby byl zájem a možnost konat toto „vlastní poslání“ redemptoristů, jak by asi dnes podle Vás vypadalo?

Před válkou redemptoristé konali lidové misie. Po padesáti letech se tato představa silně změnila. Lidé dnes ani netuší, co to lidové misie jsou, spíš se hovoří o du-

chovných obnovách, které trvají tak osm dní. Tato duchovní obnova by neměla být stavěna jen pro skupinu těch opravdu věřících, to by bylo příliš málo. Pro tyto lidi by to mělo být posílení víry. Dále by měla ty vlažné vyburcovat z jejich vlažnosti a duchovní lenosti. A zatřetí – aby obnova byla také nabídkou pro ty, kdo byli pokřtěni, ale jsou naprosto mimo život církve.

Čili – každá domácnost ve farnosti by měla dostat program misie, farnost by se měla za to dlouhodobě modlit, laici by měli být zaktivizováni tak, aby obešli celou farnost a vysvětlovali lidem, co se bude dít. Program by měl být nejen v kostele, ale v klubech a společenských sálech. Takovou misii nelze pochopitelně dělat tam, kde zůstalo jen pár věřících vyššího věku.

V současné době spravují redemptoristé v České republice tři poutní místa. Dalo by se říci, že se misijní poslání redemptoristů nějak naplňuje právě ve správě poutních míst?

Poutní místa také mohou plnit toto misijní poslání. Jsou takovými centry, jako kdysi bývaly benediktinské kláštery. Nejenom sídla řeholníků, ale skutečná duchovní centra širokého okolí. Tento život v Bohu by měl plynout i z poutních míst a na ně by měli lidé rádi přicházet. My bychom jim měli svou službu nabízet s misijním zápalem. Přijímat nejen věřící, ale i třeba turisty. Kdokoli sem přijde, tomu bychom se měli věnovat. V tomto smyslu může poutní místo plnit i misijní poslání.

Před několika dny skončil Svatý rok 2000 – Velké jubileum. Jak hodnotíte tento rok?

Myslím, že Svatou Horu navštívilo v uplynulém roce mnoho lidí, kteří měli možnost získat dary Milostivého léta. Konaly se tu duchovní obnovy, jak v postě, tak v adventu, a myslím že nás všechny mile překvapilo, jaká byla účast na těchto obnovách a jak ti lidé měli během pěti šesti hodin možnost se zklidnit, vyslechnout podnětná kázání, přistoupit ke svátosti smíření s důkladnou přípravou, prožít slavnostní mši svatou, být účastní koncertu a odejít posílení domů. Tak nějak by měla vypadat i běžná pouť. Užitek těchto duchovních obnov, jakkoli jej nelze statisticky zachytit, byl možná mnohem větší, než si myslíme.

A nyní pohledme do budoucnosti. Letos nás čeká několik významných výročí. Připomeneme si 250. výročí narození sv. Klementa Hofbauera, 140. výročí převzetí duchovní správy Svaté Hory redemptoristy a 100 let od založení pražské provincie redemptoristů.

Domnívám se, že největší výročí je čtvrtstoletí od narození sv. Klementa, našeho rodáka, patrona, kněze – redemptoristy, který žil za podobně obtížných poměrů, jaké jsme prožívali my za totality. Stal se knězem a pracoval, nejprve ve Varšavě a potom ve Vídni, právě tehdy, když Josef II. začal rušit kláštery. Jeho vídeňský kroužek, jehož členy byli intelektuálové, šlechtici a vědci, byl později základním kamenem pojosefínské katolické obnovy ve Vídni. Svatý Klement je pro nás příkladem svou úžasnou horlivostí a pevnou vírou, se kterou dělal to, co dělal.

Připomínáme si také založení provincie. Tehdy, před sto lety, se každý druhý rok zakládal nový klášter. V provincii pracovalo více než 150 kněží. Později zakládali kláštery nejen u nás, ale také na východním Slovensku a v jižním Polsku. To všechno je dílo, za které můžeme děkovat. Také je však třeba prosit naše zemřelé spolubratry, aby se za nás přimlouvali a toto dílo se mohlo obnovit zase v plné síle.

Poslední otázka. Kdybyste byl biskupem, jaké heslo byste si dal do znaku? Která myšlenka Vás provází celým životem?

Bylo by tam heslo, které se mi velmi líbí: „On musí růst, a já se menšit.“ Heslo sv. Jana Křtitele. A to si myslím, že je také ideál duchovního života. ■

Zemřel P. Jan Zemánek

V pátek 8. června 2012 zemřel v Charitním domově sv. Václava ve Staré Boleslavi redemptorista P. Jan Zemánek, první provinciál po převratu v roce 1989. Pohřební mši svatou sloužil v pondělí 18. června 2012 v 10.30 hodin pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře. Tělo zemřelého bylo uloženo do řádového hrobu v Tasovicích po pohřební mši v tasovickém farním kostele, která byla sloužena v úterý 19. června 2012 v 15.00 hodin. R.I.P.

P. Jan Zemánek se narodil 23. 1. 1925 v Drslavicích na Moravě. Dne 15. 8. 1943 složil první řeholní sliby, na kněze byl vysvěcen v pohnuté době 20. 11. 1949 v Obořišti. Jeho kněžská služba netrvala dlouho. V noci ze 13. na 14. 4. 1950 byl internován v centralizačním táboře na Králíkách.

Od září 1950 až do konce roku 1953 byl u PTP. Pak prošel různými zaměstnáními, protože tehdejší komunistická moc mu nedovolila pastoračně působit. Jako kněz a řeholník byl věrný svému poslání i v době totality, a tak byl 15. 12. 1961 Krajským soudem v Brně odsouzen na 12 let. Po odvolání se k Nejvyššímu soudu v Praze byl trest zmírněn na 10 let.

Svůj trest vykonával ve vězení na Mírově a ve Valdicích. Vzpomínal na to jako na dobu druhého semináře, protože se tam setkal s mnoha známými teology a osobnostmi kulturního života.

Na svobodu byl propuštěn v roce 1965. Protože mu znovu nebyla umožněna oficiální pastorační činnost, dále pracoval v civilním zaměstnání. Po uvolnění režimu v období pražského jara, dostal povolení k částečné výpomoci jako duchovní v rodné vesnici a okolí.

V roce 1969 dostal státní souhlas a odchází pracovat jako kněz do litoměřické diecéze. Za komunismu působil na několika místech, zvláště v Malměřicích a Podbořanech.

Po sametové revoluci, když se situace ohledně řeholního života začala konsolidovat, byl v roce 1990 zvolen provinciálem Pražské provincie redemptoristů a tento úřad zastával do roku 1996. To bylo důvodem k přestěhování na Svatou Horu, kde se stal vyhledávaným zpovědníkem a duchovním vůdcem.

V roce 1999 byl znovu zvolen provinciálem redemptoristů. V roce 2004 odešel do kláštera v Tasovicích, kde působil do roku 2007. Jeho zdravotní těžkosti mu nedovolovaly nadále aktivně působit, a proto přešel do komunity v Králíkách. Dne 28. 10. 2007 mu bylo uděleno státní vyznamenání „Za zásluhy pro stát“.

Jeho zdravotní stav se zhoršoval, a proto se v červnu 2008 rozhodl odejít do kněžského domova ve Staré Boleslavi. Tento čas byl poznamenán křížem různých nemocí.

Pamatujme na zemřelého ve svých modlitbách! Ať odpočívá v pokoji!

P. Stanislav Příbyl, CSSr

Železná vůle, ocelové nervy, zlaté srdce

Kázání, které při pohřební mši za P. Jana Zemánka přednesl v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, Příbram – Svatá Hora v pondělí 18. června 2012 P. Stanislav Příbyl, CSsR.

Vážený pane kardinále, pane biskupe, pane provinciále, spolubratři kněží, sestry, milí pozůstalí, bratři a sestry!

Není jednoduché kázat na pohřbu kněze s tak bohatým životem, spolubratra, s nímž jsem toho tolik prožil. Vynořují se nejrůznější vzpomínky a je zde reálné nebezpečí, že místo výkladu Božího slova člověk sklouzne do sentimentu.

My všichni, kteří jsme zde, jsme zemřelého otce Jana – jak doufám – nejen znali, ale měli jsme ho rádi. Jaký vlastně byl?

Kdysi mi napsal gratulaci k svátku, kde mi přál, abych měl „železnou vůli, ocelové nervy a zlaté srdce.“ Myslím, že to byly právě ty vlastnosti, o něž usiloval on sám.

Před pár dny se mě někdo ptal na nejrůznější detaily ze života P. Zemánka a mezi nimi také na to, jaké měl koníčky. Vzpomínal jsem a zjistil, že jeho jediným opravdovým koníčkem byla lidská duše, o níž měl pastýřskou starost.

Těchto pár kamínků z mozaiky jeho života by snad mohlo charakterizovat život zemřelého, s nímž jsme se dnes přišli rozloučit.

Záměrně jsem pro dnešní mši svatou vybral čtení z listu Filipánům, kde apoštol říká: „My máme svou vlast v nebi...“ (Flp 3, 20).

Mít vlast v nebi, to není jen nějaké heslo. Je to zásadní životní prohlášení, které mění všechnu perspektivu lidského života. Mohou být dva lidé, kteří budou dělat totéž, jeden s vědomím, že má svou vlast v nebi, druhý bez tohoto vědomí. Přesto jejich životy budou naprosto odlišné právě kvůli tomuto faktu. Vědomí vlasti v nebi dodává totiž lidskému životu další dimenzi a především smysluplnost.

Otec Jan zažil ve svém životě mnoho událostí, které podle lidských měřítek byly nesmyslné, a byly dokonce velmi nelidské. Uprostřed nich stojí období jeho věznění. Byl odsouzen a uvězněn jen proto, že se stýkal se svými spolubratry, vlastně se svou rodinou. Mnohokrát jsem od něj slyšel vyprávět o tomto období a je velmi zajímavé, že si nikdy na tento čas – podle lidských měřítek ztracený – vlastně nestěžoval, i když ho nikdy nezlehčoval. Ještě před pár týdny poskytl pro Katolický týdeník rozhovor, kde řekl, že mu období věznění také mnoho dalo, především možnost žít s mnohými osobnostmi církve pohromadě.

Doba před tímto vrcholem zmaru, totiž kněžské svěcení na prahu totality na podzim roku 1949 a s ním spojená praktická nemožnost vykonávat kněžskou službu, internace a následné zařazení do jednotek PTP, a také doba po propuštění z vězení, tedy jen velmi postupná a omezená možnost zapojit se do oficiální pastorační činnosti církve, to všechno se zdálo být ztraceným časem.

Avšak – pokud máme svou vlast v nebi – a otec Jan ji tam měl a má, potom nic

z toho ztraceným časem není. Naopak, takový život je sledem Božích pokynů, Boží školou, a člověk může pozorovat, jak si jej Bůh přitěsává k tomu, aby se stal ještě více jeho obrazem.

Přesto nic z toho, co bylo řečeno, není samo sebou. Ono Boží přitěsávání často bolí a člověk i přesto, že má svou vlast v nebi, zůstává člověkem. Někdy můžeme být dokonce skleslí nebo přímo zničení.

Pamatuji si, že takové období prožíval i náš zesnulý P. Jan. Bylo to na prahu nové doby, po roce 1989. Ve věku, kdy lidé chodí do důchodu a užívají si zasloužený odpočinek, dostal P. Zemánek nový úkol, o jehož těžkostech a velikosti neměl ani potuchy. Ve svých 65 letech se stal provinciálem s úkolem obnovit život kongregace redemptoristů v naší zemi. Na počátku bylo velké nadšení a radost z toho, že opět lze žít řeholní život, aniž by za to následovala persekuce. Ale velmi brzy se objevily stinné stránky této obnovy. To, co P. Zemánka opravdu ničilo, byly nekonečné a z drtivé většiny neúspěšné soudní a jiné spory o majetek kongregace. Urážlivou rétoriku, kterou v těchto dnech slyšíme od některých veřejných osob v souvislosti s procesem částečného majetkového vyrovnání mezi církvemi a státem, mohl tehdejší provinciál Jan Zemánek slyšet už v těchto letech. Bezvýchodnost situace umocňoval fakt, že téměř veškerý majetek redemptoristů byl registrován jako vlastnictví soukromých osob. Přes všechnu snahu se mu tehdy nepodařilo získat téměř nic. A co víc, ve své zodpovědnosti zůstával často sám a opuštěn. Pro člověka tak pastoračně založeného, jako byl P. Jan Zemánek, to bylo opravdové utrpení a najít za těmito veskrze hmotnými problémy Boží úmysl se zdálo být nemožné.

Stejně skleslí byli i učedníci jdoucí do Emauz, jak jsme slyšeli v evangeliu. Tento příběh je pro nás křesťany povzbuzením v každém našem trápení. Vidíme, že cesta s Ježíšem z Jeruzaléma do Emauz, tedy společně strávený čas a společně ušlý kus cesty, nejen otevírají oči, ale také zapalují srdce. Vrcholným bodem je prozření učedníků při lámání chleba, přesvědčení se, že navzdory lidské zkušenosti je Ježíš tím, kdo vítězí a žije.

Stejných léků užíval i zemřelý P. Jan.

Všechny těžkosti spojené s úřadem provinciála, které – zdálo by se – tolik vzdalovaly od Božích věcí a vrhaly člověka do neřešitelných hmotných a existenčních starostí, trpělivě nesl a i tento úsek života chápal jako cestu. Pán se k němu přidal a nezřídka mu nejen otevřel oči, ale také udržoval jeho srdce zapálené. Lámání chleba – mše svatá, a vůbec setkání s Ježíšem v Eucharistii pro něj bylo stejně samozřejmě jako sváteční a vždy povzbuzující a posilující.

Ani závěr jeho života nebyl radostný. Stále se zhoršující zdravotní stav, a to nejen po fyzické, ale i po psychické stránce, jej víc a víc připoutával na lůžko a znemožňoval mu nejen aktivní kněžskou službu, ale i přečíst si knihu či podívat se na film. Jeho věrným průvodcem zůstávala modlitba, a kromě poslechu klasické hudby také Radio Proglas, za jehož službu zvláště nemocným musíme být opravdu vděční.

Zdálo by se, že život našeho zemřelého byl jenom a jenom kříž, ale jistě mi potvrdíte, že to byl člověk plný radosti a humoru. Pomáhala mu v tom jeho družná povaha. Pamatuji si, že se vždycky „všem chtěl stát vším“, zajímal se o každého. S milovníkem vína neváhal vypít skleničku, ač sám nekuřák, s náruživým kuřákem si klidně zapálil cigaretu, protože věděl, že to jeho spolubratrovi udělá radost. Dá se říci, že ty vlastnosti, které mi kdysi přál, totiž „železnou vůli, ocelové nervy a zlaté srdce“, byly vlastnosti, o které usiloval především on sám. Nevím, zdali měl opravdu ocelové nervy, ale železnou vůli měl, a zlaté srdce především.

Ačkoli jsme se zde dnes sešli, abychom také zavzpomínali na život P. Jana Zemánka, přece jsme tu hlavně proto, abychom za jeho život poděkovali Bohu. Mnohým z nás zkřížil naši životní cestu. Mnohým z nás přivedl blíž k Bohu, mnohým z nás zprostředkoval Boží odpuštění, mnohým z nás pomohl na cestě ke kněžskému či řeholnímu povolání. Za to patří dík jemu, věrnému služebníku, ale také, a především Bohu, který si z něj učinil mocný nástroj. Jeho životem je Bůh oslaven.

Sešli jsme se zde, abychom se za našeho zemřelého také modlili. Z vděčnosti, ale i z nezištné křesťanské lásky. Protože mnoho vykonal, mohl také někde udělat chybu. Je třeba, abychom mu ze srdce odpustili a vyprošovali mu i odpuštění od Pána Boha.

A nakonec jsme se zde sešli, abychom si uvědomili pomíjivost lidského života i velikost života s Bohem. V listě apoštola Pavla Kolosanům se píše: „Usilujte o to, co pochází z hůry, kde je Kristus po Boží pravici.“ (Kol 3,1) Život zemřelého je nám příkladem v této snaze.

Setkání se smrtí člověka nám dále poukazuje na závažnost našeho vlastního života. Nesmíme žít nadarmo ani okamžik, protože náš život byl vykopen cenou Krve Kristovy. My jsme důvodem jeho příchodu na svět, jak říká sekvence „Dies irae“: Recordare, Iesu pie, quod sum causa tuae viae; ne me perdas illa die.“ Proto si musíme vlastního života a každého jeho okamžiku vážit.

A nakonec – i když se s naším zemřelým P. Janem Zemánkem loučíme, přece s ním zůstáváme spojeni poutem silnějším a skutečnějším, než je obyčejné, a přece tak vzácné lidské přátelství. „Silnější než smrt je láska“, říká kniha Přísloví (10,12). V této lásce a ve víře ve společenství svatých nezůstáváme „pozůstalými“, ale jsme jednou živou rodinou, i když dočasně na dvou březích.

Vraťme se tedy dnes domů naplnění radostí, že nejsme opuštěni, stejně jako se vrátili učedníci z Emauz do Jeruzaléma, a zvěstujme slovem i životem tu radostnou zvěst, že Pán Ježíš žije a skrze něho, s ním a v něm i všichni ti, kteří žili a zemřeli v jeho jménu.

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Zprávy ze Svaté Hory

☐ V sobotu 5. května v 11.00 byla mší svatou, které předsedal Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský a primas český, zahájena **Arcidiecézní pouť za duchovní povolání**.

☐ Na svém **117. zasedání** 12. května výbor Matice Svatohorské a) projednal přípravu výroční členské schůze Matice Svatohorské, která se uskuteční dne 26. 5. a jejímž hostem bude Mons. Michael Slavík, generální vikář pražské arcidiecéze; b) schválil další platbu za stavbu nových varhan ve výši 50.000 Kč.

☐ V sobotu 19. května proběhly téměř paralelně dvě velké poutní události: **mši svatou** v 10.30 v bazilice slavili bývalí účastníci **PTP**, kteří na Svatou Horu přijeli na svoji každoroční pouť. V 11.30 u koronovačního oltáře následovala tridentská liturgie **Orelské pouti**. Poutníci tradičně připutovali průvodem pěšky z Příbrami a po slavení mešní liturgie z misálu Jana XIII. ještě následovala odpolední pobožnost a požehnání.

Na liturgii i poutníky hojný den byl zakončen latinskými **chorálními nešporami** v 16.30 a odpolední mši svatou, oboje s chorálními zpěvy gregoriánské scholy z Plzně pod vedením plzeňského dómského varhaníka M. Pšeničky.

☐ V sobotu 26. května se konala **pouť a výroční schůze Matice Svatohorské**. Akce byla zahájena liturgií v 10.00 a pokračovala schůzí v refektáři kláštera. Zde byla projednána navržená témata a odměnění dárci stavby nových varhan. Poté byl pro účastníky připraven krátký kulturní program s varhanním koncertem.

☐ Na svém **118. zasedání** 26. května výbor Matice Svatohorské a) souhlasil s poskytnutím příspěvku farnosti na výlep plakátů pro „Noc kostelů“ (v maximální výši 2.000 Kč); b) projednal přípravu, finanční zajištění a propagaci II. koncertu z cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ (podpořeného grantem MÚ Příbram ve výši 20.000 Kč a příspěvkem Matice ve výši 10.000 Kč).

☐ V úterý 29. května v časných ranních hodinách došlo v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Příbrami na Svaté Hoře k **násilnému vniknutí**. Při něm byly odcizeny tyto předměty: trojsvícen oltářní z dílny O. Olivy, šest oltář-

ních svíců ze stříbrného oltáře a dvě stříbrné sochy adorujících andělů, dále pak trůnek pod milostnou soškou P. Marie. V současné době celou událost vyšetřuje Policie ČR. Vyobrazení odcizených předmětů viz jinde v tomto čísle časopisu.

☐ V pátek 1. června proběhla letošní **Noc kostelů**. Návštěvníci měli možnost vybrat z pestré programové nabídky (byla otištěna v minulém čísle časopisu). Nejspíš největší pozornosti se těšila Noční světelná prohlídka baziliky, při níž byly konkrétní části ztemnělého prostoru chrámu (které v ten či onen okamžik byly předmětem výkladu) – štuky, obrazy, atp. – osvětleny úzkým kuzelem světla, aby na závěr zazářil speciálně osvětlený, i když o některé části ochuzený stříbrný oltář.

Noc kostelů – gregoriánský chorál

☐ V pátek 8. června 2012 **zemřel** v Charitním domově sv. Václava ve Staré Boleslavi redemptorista **P. Jan Zemánek**, CSsR, první provinciál Pražské provincie redemptoristů po převratu v roce 1989.

☐ V neděli 10. června jsme od 9.00 slavili **slavnost Těla a Krve Páně**. Po mši následoval eucharistický průvod ambity se čtyřmi zastavení u oltářů v rohových kaplích.

☐ Na svém **119. zasedání** 10. června 2012 výbor Matice Svatohorské a) vyhlásil výtvarnou soutěž pro děti: „Namaluj šaty pro milostnou sošku Panny Marie Svatohorské,“ (odměnou budou věcné ceny a ušití šatů podle nejlepšího návrhu); b) zhodnotil průběh výroční členské schůze Matice Svatohorské, která se uskutečnila 26. 5. a jejímž hostem byl Mons. Michael Slavík, generální vikář pražské arcidiecéze, který potvrdil, že

Svatá Hora je nejvýznamnějším (byť ne nejstarším) mariánským poutním místem arcidiecéze pražské a vyzval přítomné, aby (vedle péče o nutné materiální zajištění) usilovali zejména o to, aby Svátá Hora byla i v budoucnu především duchovním centrem. Po úvodní mši svaté v bazilice a diskusi s Mons. Slávkem následovala prezentace nejdůležitějších událostí roku 2011 a byli oceněni největší dárce Matice Svatohorské za rok 2011. Přítomnými účastníky byly schváleny obě přednesené zprávy - zpráva o činnosti výboru i zpráva revizní komise Matice Svatohorské. Následovalo občerstvení, koncert a pozhěbní v bazilice a na závěr komentovaná prohlídka výstavy ve svatohorském poutním muzeu věnovaná 150. výročí příchodu redemptoristů na Svatou Horu. c) Výbor Matice schválil další platbu za stavbu nových varhan ve výši 130.000 Kč; d) projednal přípravu, finanční zajištění a propagaci cyklu 8 koncertů: „Česko-německý festival varhanní hudby“ (podpořený granty MÚ Příbram ve výši 15.000 Kč, Ministerstva kultury ve výši 9.000 Kč, Česko-německého fondu budoucnosti ve výši 58.000 Kč a příspěvky Matice ve výši 25.000 Kč), které se uskuteční střídavě v ČR a v Německu, přičemž vstupné na všechny koncerty bude dobrovolné. e) Dále Výbor zahájil přípravu již tradičního každoročního poutního zájezdu Matice, který se uskuteční v září roku 2012.

Ve dnech 16. a 17. června se konala letošní svatohorská **slavnost Korunovace**. Byla zahájena sobotní vigílií s latinskými nešporami a večerní mši svatou se světelným průvodem. Nedělní pořad bohoslužeb byl obvyklý. Hlavní mši svaté s figurální hudbou předsedal Mons. Giuseppe Lenaza, apoštolský nuncius v ČR.

V pondělí 18. června v 10.30 hodin jsme vyprovodili při **pohřební mši** svaté zesnulého P. Jana Zemánka, CSSR. Po pohřební liturgii za předsednictví otce kardinála Dominika Duky bylo tělo zemřelého převezeno do Tasovic, kde bylo uloženo do řádového hrobu po pohřební

mši v tasovickém farním kostele, která byla sloužena v úterý 19. června 2012 v 15.00 hodin. R.I.P.

Z pohřební mše

Ve čtvrtek 21. června ve 20.00 zněla svatohorským areálem **premiéra** celovečerního vokálně instrumentálního **oratoria Radka Rejška** „Maria, Vykoupená Země“ na texty P. Petra Beneše. Provedení ve svatohorských korunovačních kaplích následovalo po premiéře skladby v kostele sv. Jana Nepomuckého v Č. Budějovicích. V obou případech byla interpretem koncertu Jihočeská komorní filharmonie, spojené sbory a sólisté, které řídil dirigent Petr Chromčák. Na varhany hrál svatohorský regenschori Pavel Šmolík. Krátký průřez svatohorským provedením naleznete na internetových stránkách Svaté Hory.

V sobotu 23. června se v dopoledních hodinách konala tradiční **pout' Řeckokatolíků**.

Tentýž den v 17.00 proběhlo v refektáři kláštera **setkání o. s. Otevřená Svátá Hora s veřejností**. Na programu bylo zhodnocení dosavadní činnosti a plánování dalšího postupu revitalizace okolí Svaté Hory, zejména parku.

Velké varhany pro Svatou Horu
vyráběno 4,942 mil. Kč • chybiť 9,987 mil. Kč

Poutníci (květen – červen 2012):

29. 4.: Polsko • **1. 5.:** 200 osob Žarošice; 70 osob Passau • **4. 4.:** cca 800 poutníků na Arcidiecézní pouti • **8. 5.:** 100 osob Brno • **14. 5.:** biskupové z Ugandy (Afrika) • **19. 5.:** 50 osob Mrákov; 300 osob Orelská pout', PTP, Plzeň – františkáni, pěší poutníci Praha • **20. 5.:** 3 autobusy Votice, Luňovice, Vimperk • **26. 5.:** Smečno • **27. 5.:** autobus Dubné; 2 autobusy z Domažlicka • **30. 5. a 31. 5.:** Augsburg • **10. 6.:** Praha • **13. 6.:** Praha • **17. 6.:** Regensburg • **19. 6.:** Hirošima (Japonsko) • **22. 6.:** Chorvatsko • **23. 6.** Polsko • **23. 6.** Pout' řeckokatolíků

SVATÁ HORA

Raymond Héli:

Chvalozpěv Serafinů

*Buď Tobě sláva, Panno Bílých Růží,
Až tam, kam nebes dosahuje zvěst!
Stolístky květ i poupě na ostruži
k Tvých ctností běli čistotu svou druží,
Jich krása Tvoji oslavením jest!*

*Kde šerík rozvil něhu sladkých poupat,
Kde lótuš pozdvih' lunobilou číš,
I tam, kde jasmín tichý zavál oupad,
Tam celý závoj běli počne stoupat
Jak oblak pění k Tvému trůnu výš!*

*I tam, kde v horách nad strží se bělá
Na keři šípku poupat sněžný div,
I kde se k běli panenského čela
Sasanek něha do věnečku schvěla,
Tam běl Tvé krásy vzorem byla dřív!*

*Ó, hleď, jak vše ty květy v kruh se druží
A jak ten feston země touží vznést
Pod nohy Tvoje, Tobě do podruží!
Buď Tobě sláva, Panno Bílých Růží,
Až tam, kam nebes dosahuje zvěst!*

Pohled do života a díla P. Sigismunda Boušky O. S. B.

(Pokračování.)

Otec sám si dělal domy pro jesličky podle proslavených obrazů, které našel v časopisech. Jako obratný kreslíř vždy si nakreslil příslušné části vyhlédnutého domu, chrámu a hradu na tvrdou lepenku a pak je z ní jistě a čistě vyřezal podle kresby. Potom sklíčil jednotlivé části a omaloval. Tak zhmotnil všechny své sny v dokonalých barvitých řezbách své píle. Proto Bouškovice »Betlem« nebyl jen tak město ledajaké. Byl městem chrámů všech slohů, od převládajícího baroka a copu až k hrdé gotice do nebes vyvěšeným, a jeho paláce byly slavnými paláci světa a jeho hrady byly z celého světa sebrány a do Betlema navezeny.

Daráky a daračky (ony byly tehdy na příbramských jesličkách zjevem velice řídkým) pro pana štajgra Boušku vyřezával a maloval se vzácnou zručností haviř Prokop Ulbrt (bydlil v přízemním domku v tehdejší Dlouhé ulici, nyní Vrchlického ulice č. 138/III).

Bylo dětského jásoťu nad nově narozenými obyvateli betlemskými, když Ulbrt je vyndával ze svých kapes i balíku. Vyřezával z lipového dřeva i zvířata, zvláště ovečky, jejichž skupinky se dětem tolik líbily. Tento samouk-řezbář jako zkušený chirurg opravoval každého roku všechny starší »raněné« figurky, které jakoby živí členové patřily do Bouškovice rodiny.

Když Ulbrt zhotovil strýčkovi Šmídovi modře vymalovaný pokojíček se svatou Rodinou a v pokojíčku nádobičko, nářadíčko a pohyblivý kolovrátek pro Pannu Marii, tedy »opravducké« veledílo, Ludvík, byv udiven veškerou umělostí a vtípnou vynalézávostí »ulbrtovskou«, přemýšlel, co jest asi lepší, zda se státi »pánem«, jak o něm sníval, či se učiti »Ulbrtem«. (A dosáhl obojího: stal se i »pánem« i umělcem v jedné osobě, byl obojím v nejkrásnější plnosti těchto dvou velikých slov.)

Jesličky »Bouškojc« byly tak umně nádherné, že básník vzpomíná i po letech: »Velebný obraz jesliček vynořil se mi před očima v celém svém půvabu svěžího dětství.«

S jakou myšlenkovou bohatostí, vybroušenou výmluvností a podrobnou malebností jest vylíčeno zhotovení nových jesličkových skal z omalovaných »cukrapiřů« a posypaných blýskavým práškem z leštěnce olovnatého, nejluznější hračky všech příbramských dětí! Při této milé a vděčné práci pomáhal Ludvíkovi svou rozvážnou radou a pohotovou obratností jeho starší nerozlučný přítel a miláček celé rodiny, ostýchavý Karel Dušek, prostě Karel, jak jest krátce nazýván v celé povídce. Byl čistého, jemného pohledu, hloubavý snilek a tichý, rozvážný pozorovatel světa a všech věcí kolem sebe, pln pokory a uctivosti. Jeho otec, učený písmák, o všem přemýšlivý čtenář, protestant nebo Český bratr, byl kdysi dosti zámožným menším úředníkem, posléze nádražním hlídačem. Jeho žena, katolička (i všechny jejich děti byly katolického náboženství), byla klidná, vyrovnané povahy a »chodila jako sluneční paprsek neslyšně po tomto světě«. Jen v takovém jasném prostředí mohl vyrůst Karel Dušek, který, vystudovav s Bouškou příbramské gymnasium, stal se příkladným, milovaným a nezapomenutelným knězem březohorským, dobříšským a rosovickým.

Jako spolutvůrce veškeré jesličkové krásy byl pozván Karel se svým otcem k Bouškovům na štědrovečerní hostinu, a tak okusil všechny lahodné dobroty, které maminka Bouškovice tak vybraně připravila. Blažené děti, kterým otcovská péče a mateřská láska vykouzly vánoce a celé domácí ovzduší tak čaromocně!

Kolik Příbramanů (i se sourozenci básníkovými) vždy s novou chutí a radostí si přečte

— »Vánoce« také proto, že se v této povídce před jejich očima jako na stříbrném plátně objeví — třeba i jen pouhým jménem — postavy jejich příbuzných a známých ze staré Příbramě (na př. Bajer, Leopold Bouška, Červená, Havrlík, Holý, Hrdlička, Kafka, P. Lór, P. Loskot, Machutová, Mixa, Novák, Peterson, Pokorný, Pucherna, P. Roller, Skočdopole, Šmíd, Tichý, Turek, Týdl, Ulbrt, Ullmann a j.).

Básník Bouška vzpomíná rodné Příbramě ještě na jiných místech své knihy »Děti«, jakož i některými básněmi lyrické kytice »Pietas«. Ve veršovaných »Legendách« (pro »velké i malé«), a to v »Bublínách«, jest zpracován příbramský námět o sv. Janu Nepomuckém. V této legendě spisovatel vykládá podle místní tradice původ evropského úpolínu, buličího oka, boleočka, varteckého kvítka, kterému se na Příbramsku říká »bublina« pro květ schoulený do koule. Ve zdejších kraji lidé hojně zdobí svatojanské sochy těmito krásnými žlutými, vonnými květy — »bublínami«.

Když sv. Jan Nepomucký byl hozen do Vltavy, nakupily se bubliny z rozčeřené říční vody kolem jeho svaté hlavy. Bublíny, posvěcené mučednickovým tělem, se změnily ve hvězdy, které »v žhavém kruhu« ověnily světovou hlavu. A kudy zmlklé vlny v slavném tichu unášely svaté břímě, tam

»břehy zkvetly noční tišinou
novou vonnou květinou:
silná, čistá vůně
dýchá do vln tůně
zlatou bublinou.«

Sigismund Bouška napsal r. 1905 na přání tehdejšího administrátora příbramského děkanství Stanislava Svobody nápis na pomník vzácného kněze Antonína Vojáčka, vikáře a příbramského děkana. Epitaf zní:

»Má ovečko, až půjdeš kolem,
tím svatým Božím polem,
zde zastav se u svého pastýře,
já Příbram miloval a haviře,
a pro ně život obětoval celý.
Ó, vzpomeň tady u mých kostí dnes,
Tvou modlitbou ať milost najde kněz,
by v nebi jsme se všichni jednou zřeli.«

Benediktin Bouška uctil vhodnou básní i Mistra Bohumila Fiderla k jeho narozeninám. Jest uveřejněna ve Fiderlově brožuře »Můj život a vzpomínky«.

V roce 1890 bohoslovec Bouška se seznámil s Juliem Zeyerem, který tehdy zjel do Příbramě k dr. Bedřichu Heinrichovi. Později jako mladý kněz provázal Zeyera po Svaté Hoře; hledali v poutnických obchodech výrobky starého lidového umění příbramského. Zeyer, kterého Bouška nazval »vladařem snů a sladkým králem dalekých krajů«, žil až do své smrti (29. 1. 1901) v osobním literárním přátelství s Bouškou. O tom svědčí jejich hojná korespondence, kterou Bouška otiskl po Zeyerově smrti v Podlahově Obrázkové revui (»Julius Zeyer, studie s otisky osobní korespondence s básníkem«).

O důlním požáru březohorském (31. 5. 1892) napsal Sig. Bouška článek do »Zlaté Prahy« pod smyšleným jménem Jaromír Slavík. Dozorce Bouška, Ludvíkův otec, měl onoho osudného úterý ranní směnu. Když se v odpoledních hodinách dověděl o tomto důlním neštěstí (zhoubný požár vypukl před polednem), spěchal na Anenský důl a tu se horlivě účastnil záchranných prací, až sám byl vyvezen polomrtev z hořících hlubin.

Spisovatel praví o tom v básni »Syn horníkův«:

»Teď po letech jsem přijel do Příbrami,
můj otec raněn polomrtev leží,
jej z dýmů, kouřů, vyvezli ven z jámy,
a z hlavy drahé potůčkem krev běží.

V tmu jedovatých výparů a plynů
své pro soudruhy v peklo jámy spěchal
a nepomyslel: Snad v té výhni zhynu —
svůj život že tam málem za ně nechal«

Tato báseň byla otištěna ve sborníku »Sirotám příbramským«, který byl vydán koncem července 1892 péčí českých umělců ve prospěch pozůstalých po obětech katastrofy, a později s malými metrickými zlepšeními v »Pietas«.

Otec byl ošetřován v příbramské nemocnici a syn-básník se odvětil jejím ctihodným jeptiškám, »dumným dcerám ticha«, děkovnou básní »Milosrdné sestry«.

Úcta k rodičům, která se line s tolika stránek »Vánoc«, splývá s dojmavou synovskou vděčností v libý souzvuk. Vděčnost zlatí celou povídku a povyšuje ji na světlý příklad, který jest hoden největšího následování. Básník projevuje tuto vzácnou vlastnost také tím, že věnuje »svému otci Karlovi, hrdinovi z požárů v dolech příbramských«, svůj překlad Hellových »Podobizen svatých« a »svaté památce zbožné matky Růženy Bouškové« připisuje svůj překlad Verdaguerových »Květů Mariiných«.

Bouška ve »Vánocích« velmi pochvalně mluví o svém učiteli v obecné škole (1873—1878) Dominiku Čurdovi, komárovském rodáku (* 24. 7. 1843, † 28. 10. 1919), který byl zbožňován velikým počtem svého žactva: »Byl jediný svého druhu, první hudebník a zpěvák v městě... Když o Svatém týdnu zpíval v kostele Pláč Jeremiáše proroka, třásla se okna... Vždycky jsem musil plakat, tak byl nějak hlas našeho pana učitele dojemný a svatý!« A v dopise ze dne 23. 12. 1935 píše o něm: »Čím mně Čurda byl, nedovedu ani říci! Všecky vzněty básnické, hudební, umělecké, národní, vše krásné a velké vycházelo od něho. Jeho erudice byla nesmírná, znalost literatury a hudby úžasná, hlas koncertní a přítom teplý a vroucí, lidé plakali, když zpíval v kostele!«

Tři mužové zůstali vždy v záři Bouškova podivu: otec, starý Dušek a řídící učitel Čurda. Tento znamenitý vychovatel byl přízniv svému bývalému žákovi Bouškovi i jako gymnastovi. Tehdy navštěvoval ho talentovaný student Ludvík pravidelně o každém prázdnou v týdně, psal mu noty, hektografoval, překládal z němčiny texty slavných kvartet, kreslil diagramy, učil se u něho hudbě a zpěvu. Čurda půjčoval mu i knihy ze své bohaté knihovny a často ho upozorňoval na význačná místa ve spisech Komenského a v dílech básníků starých i nových.

Když Cenek Vyhnis, první ředitel příbramského gymnasia, měl mít svátek, Bouška napsal blahopřání ve verších, Maxmilián Biedermann, gymnasista starší o dva roky, je zhudebnil a Čurda (vyučoval zpěvu na gymnasiu v letech 1878—1888) nacvičil vše s gymnasty-zpěváky. V předvečer ředitelova svátku studenti se světlý šli zpívat do gymnasia. Byla to povznášející chvíle, když se slavnostní zpěv nesl z hovorny do ústavní ředitelny.

Bouška a Biedermann (pozdější dlouholetý oblíbený katecheta příbramské měšťanské školy dívky, výborný varhaník a hudební skladatel, * 1866, † 1933) dali pak svému milovanému učiteli Čurdovi na památku všechny své gymnasijské prvotiny básnické i hudební («Čtvero ročních počasí», »Květiny«), vzdobené Bouškovými kresbami a malbami.

Novosvěcenec Bouška seděl při své primiční hostině (v úterý 26. 7. 1892) mezi svým otcem a řídícím učitelem Čurdou. Básník vzpomněl v »Pietas« tohoto vzorného učitele zvláštní básní tak, jako napsal při téže příležitosti na počest svých rodičů báseň »Požehnaní«.

Na předchozích stranách dokončení pojednání o literátu S. Bouškovi.
Svatá Hora 1943, číslo 4.

Výstava fotografií „Boemia mia“ na Svaté Hoře

Počínaje Nocí kostelů, která se uskutečnila v pátek 1. června, byla na Svaté Hoře ke zhlédnutí výstava fotografií vážících se k pobytu italských vysídlenců z údolí Valle di Ledro v Čechách během 1. světové války. Výstava trvala do 25. června.

Česko-italská výstava historických fotografií „Boemia mia“ je věnována především památce vysídlenců z tridentského údolí Valle di Ledro (nedaleko Lago di Garda), kteří v letech 1915 – 1919 našli azyl na Příbramsku, Kladensku, Rakovnicku, Turnovsku a také na Moravě. Pohraniční oblast Tridentska v jižním Tyrolsku patřila v roce 1914 k Rakousku-Uhersku. Všichni tamní muži tudíž museli po vyhlášení války narukovat do rakouské armády a byli odveleni na ruskou frontu. Když pak v roce 1915 Itálie vstoupila do války na straně mocností Dohody a v této pohraniční oblasti se očekávaly první boje, byl vydán příkaz k evakuaci civilního obyvatelstva. Ze dne na den, během několika hodin museli převážně starci, ženy a děti opustit své domovy a vše, co celý život pracně budovali, udržovali a měli rádi. Lidé, kteří z velké většiny nikdy nevycestovali z rodného údolí, museli nastoupit do nákladních vlaků a vydat se za neznámým cílem a nejistou budoucností. Po strastiplné několikadenní cestě byli vysazeni v Čechách a na Moravě a rozděleni do několika desítek měst a obcí. Předpokládalo se, že tato anabáze potrvá několik týdnů, nakonec se ale protáhla téměř na čtyři roky. Bez finančních prostředků, bez znalosti reálií a českého jazyka to byla pro italské vysídlenec velice těžká životní zkouška. Po počáteční nedůvěře místního obyvatelstva si však záhy svou pracovitostí, skromností a zbožností získali úctu a lásku Čechů.

Kromě toho, že Svatá Hora byla pro vysídlenec cílem jejich, podle možnosti, pravidelně konaných poutí, byla pro ně také místem setkání s ostatními příbuznými a známými, kteří byli rozptýleni po nejrůznějších obcích a městech Čech a Moravy. Svatá Hora a svatohorská Madona jim byly o to bližší, neboť, jako lid zbožný, chovali zvláštní úctu k Panně Marii. Svatá Hora jim navíc připomínala mariánské poutní místo v Pině, nedaleko Trenta. Příležitost k setkání s Bohem prostřednictvím Panny Marie Svatohorské a s blízkými činilo pro vysídlenec Svatou Horu místem, kde čerpali sílu a naději pro svůj nelehký každodenní život vyhnanců, navíc sužovaný válkou.

Italští vysídlenec na Svaté Hoře v červenci 1917

Tato výstava poprvé prezentuje fotografie, které jsou víc než historickým dokumentem. Většinu z nich si italské vystěhovalci odvezli z českého exodu po válce zpět do Itálie jako svou nejcennější vzpomínku. Rovněž v českých rodinách se našly dosud nepublikované fotografie ukazující běžný život Italů v českém prostředí, jejich každodenní radosti i starosti, dětská i dospělá přátelství. Z dochovaných archiválií se dozvídáme o svízelné ekonomické situaci, vzájemná korespondence svědčí o navázaných hlubokých přátelstvích. Tento v Čechách poprvé vystavený soubor představuje válku z nového úhlu pohledu – ne jako ozbrojený válečný střet mužů, ale jako drama v zázemí. Postihuje osudy žen, starců a dětí – na jedné straně těch, kteří byli donuceni opustit své domovy, na druhé straně těch, kteří je přijali mezi sebe. Vypráví fascinující příběh plný útrap, starostí a stesků, ale současně vypovídá o statečnosti, síle, přátelství a solidaritě.

Díky iniciativě ledrenských obyvatel se tento příběh znovu oživil. V roce 2008 uzavřel Svaz obcí Valle di Ledro s osmi českými městy a obcemi – Příbramí, Milínem, Novým Knínem, Doksy, Chyňavou, Buštěhradem, Ptice a Všení, ve kterých vysídlení přečkali válku – dohodu o partnerství, které se intenzivně rozvíjí. V roce 2009 byl na Svaté Hoře slavnostně pozhánán pomník na památku těch, kteří během svého pobytu v Čechách zemřeli.

Výstavu pořádá Spolek přátel Ledra a Comune di Ledro. Jedná se o putovní výstavu, která byla zahájena 30. dubna 2012 v Italském kulturním institutu v Praze, a byla a bude ke zhlédnutí v některých městech a obcích, kde Italové pobývali:

- 21. - 31. 5. Příbram, Galerie Františka Drtikola
- 1. - 25. 6. Příbram, Svatá Hora
- 1. - 8. 7. Všeň, v rámci Všeňského kulturního léta
- 17. - 20. 8. Nový Knín, Muzeum zlata, v rámci Slavnosti rýžování zlata
- 26. - 29. 10. Chyňava, kulturní dům, při příležitosti oslav vzniku ČSR

Možná že místní pamětníci najdou na fotografiích své babičky a dědy, či se rozpomenou, že i oni slyšeli, že v jejich rodinách Italové pobývali, a třeba našli staré fotografie, dopisy nebo jiné archiválie vztahující se k této nelehké válečné době.

Jana Hovorková, s využitím informací Spolku přátel Ledra

Výroční zpráva matice svatohorské

za období od 21. 5. 2011 (minulá výroční schůze) do 12. 5. 2012 (poslední řádné zasedání výboru)

Úvod

Matice Svatohorská je sdružením přátel a příznivců Svaté Hory. Jejich členství je odrazem snahy se jakýmkoli způsobem – modlitbou, vlastní prací či finančním příspěvkem – podílet na tom, aby toto poutní místo stále více rozkvétalo do krásy a všichni se zde cítili jako doma. Všichni členové Matice Svatohorské pak tvoří jedno velké společenství. Každý pátek na sebe všichni vzájemně v modlitbě pamatují a rovněž je v bazilice sloužena v 7 hodin mše svatá za všechny živé i zemřelé členy Matice Svatohorské a dobrodince Svaté Hory.

Představenstvo Matice Svatohorské je povinno svým členům podat každoročně informace o její činnosti. Činíme tak formou této výroční zprávy, která uzavírá druhý rok práce výboru.

Členská základna

za rok 2011 se opět zvýšil počet nových členů Matice Svatohorské	k 21. 5. 2011	k 26. 5. 2012
registrovaných	1205	1214
zemřelých	20 + 16	0
zrušilo členství	4	0
nových členů	18	9
aktivních	981	0

Výbor matice, schůze výboru a výroční schůze

Poslední výroční schůze se uskutečnila dle Stanov Matice Svatohorské 21. 5. 2011 na Svaté Hoře. Program byl zahájen v 10 hodin mší svatou v bazilice, které předsedal P. Jan Paseka, člen Matice Svatohorské. Následovalo shromáždění členů a oceněných dárců v refektáři kláštera. Na programu byla úvodní modlitba, předání bronzových a stříbrných medailí dárcům nad 10.000 Kč a nad 50.000 Kč, obcerstvení a prohlídka Svaté Hory. V refektáři zatím pokračovalo jednání výroční členské schůze přednesením výroční zprávy, zprávou revizní komise, diskusí, obrazovou prezentací s výkladem, obcerstvením, prohlídkou Svaté

Hory s výkladem a závěrečným pozhánáním v bazilice. Výbor Matice svatohorské se scházel pravidelně jednou za měsíc s výjimkou letních prázdnin. Výbor pracoval celý rok bez personálních změn.

Hospodaření

Revizní komise provedla v měsíci květnu 2012 revizi hospodaření Matice Svatohorské za rok 2011. Podrobné informace o hospodaření Matice Svatohorské jsou obsahem zprávy revizní komise, která bude následovat.

Činnost

Velké varhany

Na stavbě velkých varhan pan varhanář Šlajch intenzivně pracuje a posílá jednu fakturu za druhou. Veškerá práce a úsilí všech členů výboru je věnována tomuto projektu – zajišťování financování. Varhany, jejichž stavba probíhá od prosince 2008, dále rostou. Bylo proinvestováno již 4.763.023 Kč.

V roce 2011 byly varhanářskou dílnou Vladimíra Šlajcha provedeny práce za 1.469.160 Kč. Byla dokončena stavba varhanní skříně, dále se pokračuje na traktuře a vzdušnicích budoucích varhan. K 30.04.2012 bylo na stavbu varhan shromážděno celkem 4.796.717 Kč, což je cca 32% celkové ceny nástroje, z toho se za rok 2011 podařilo shromáždit 1.440.726 Kč (za rok 2010 to bylo 943.291 Kč). Od 1.7.2011 je možné na stavbu varhan přispívat také odesláním dárcovské SMS. Cena DMS je 30 Kč, na varhany se odesláním jedné DMS přispěje 27 Kč. K 30. 4. 2012 bylo odesláno celkem 666 DMS, což představuje téměř 18.000 Kč. Za štědrost Vám všem srdečně děkujeme! Velký dík patří Nadaci ČEZ, která doposud největší darovanou částkou 500.000 Kč podpořila v rámci grantového řízení Podpora regionů stavbu unikátních varhan pro Svatou Horu. Záštitu nad stavbou varhan převzal nově i kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský.

V průběhu prvního pololetí roku 2011 došlo k demontáži starých varhan. Po konzultaci s organologem Arcibiskupství pražského je část varhan uložena v depozitu a zdevastované části byly sešrotovány, dřevěné spáleny.

Varhanářská dílna V. Šlajcha bude dále pracovat na zhotovení hracího stolu a pokračovat ve výrobě traktury. Je třeba objednat speciální součástky, aby mohlo být s pracemi započato. V nadcházejícím roce 2012 bychom s pomocí Vás, dárců a dobrodinců Svaté Hory, rádi dokončili stavbu varhanního stolu, vyhotovení měchů a nakoupili a nainstalovali varhanní kovové píšťaly. Jen pořízení všech kovových píšťal pro nové varhany je otázkou téměř 2.500.000 Kč. Každého i sebemenšího daru bude potřeba!

Nové Vánoční CD

Matice Svatohorská vydala nové vánoční CD Svatohorského chrámového sboru a komorního orchestru s více než hodinou vánoční a tříkrálové hudby v nákladu 500 ks. Nahrávka je uvedena zvukem svatohorských zvonů. Kromě skladeb J. J. Ryby, F. X. Brixioho, K. Břízy, R. Rejška a dalších autorů obsahuje CD též vánoční biblická čtení v podání P. Příbyla, CSsR. CD bylo prodáváno za 100 Kč ve svatohorském poutním muzeu a na objednání mailem či písemně. Byl proveden dotisk, i ten je již rozprodán.

Kalendář akcí 2010/2011 – příspěvní na vydání:

Dalším vkladem do provozu poutního místa bylo opětovné uspořádání a vytištění celoročního kalendáře akcí na Svaté Hoře. Matice pořádá i další akce, zvláště kulturního charakteru, např. cyklus koncertů „Hudba v nezvyklých souvislostech“ organizovaný péčí svatohorského regenschoriho Pavla Šmolíka, na který Matice získala grant od Města Příbram. Matice také přispívá do časopisu Svatá Hora a měsíčního zpravodaje Města Příbram Kahanu.

Časopis

V období 1. republiky, kdy se díky Matici uskutečnily zásadní projekty, např. stavba exercičního domu, oprava náměstí a celého areálu, stavba varhan, začala Matice s vydáváním

časopisu Svatá Hora, který byl jejím věstníkem. V návaznosti na tento historický fakt se ke dni 7. 4. 2011 Matice Svatohorská stala opět jeho vydavatelem. Převzala jej po vzájemné dohodě od Římskokatolické farnosti. Prvním impulzem jeho znovuzrození byl skromný počátek novodobé éry časopisu pod patronátem P. Josefa Břicháčka. K dalšímu rozvoji došlo zejména péčí svatohorského faráře P. Stanislava Přibyla. S odchodem P. Přibyla ze Svaté Hory časopis postupně převzali šéfredaktoři P. Josef Michalčík a poté P. Anton Verbovský. Roku 2011 nakonec dochází k opětovnému převzetí vydávání časopisu Maticí Svatohorskou. Hlavní podíl na vydávání časopisu má Pavel Šmolík, svatohorský regenschori, a Miroslav Zelenka, grafik a tiskař, jimž bychom chtěli vyjádřit naše upřímné díky.

Benefiční koncert

Ve spolupráci s Ing. Ivanem Fuksou, který zajistil dva interprety z Národního divadla v Praze (sólistu ND Vratislava Kříže a trumpetistu orchestru ND Vladimíra Rejka), se uskutečnily dva benefiční koncerty. Koncerty proběhly 8. 6. 2011 a 15. 3. 2012 ve Svatohorské bazilice. Třetí koncert proběhl 20. 11. 2011, kdy nové varhany na Svaté Hoře přijeli podpořit houslistka Gabriela Demeterová a Doc. Jaroslav Tůma. Celý výtěžek vstupného byl poukázán na stavbu nových velkých varhan.

Mobilní pódium

Matice Svatohorská finančně spolupracovala s farností na realizaci nového mobilního pódia instalovaného při velkých slavnostech na schodiště před korunovačním oltářem. Nahradilo dřevěné pódium, které již bylo v havarijním stavu. Pódium je zhotoveno z kovových profilů a desek voděodolné tvrzené překližky, je stavebnicové a snadno se s ním manipuluje. Pódium má za sebou první rok provozu a velmi se osvědčilo.

Oprava varhan P. Břízy ve zkušebně Svatohorského sboru

V měsíci listopadu proběhla demontáž, čištění a ladění varhan v residenci kláštera. Využívají je varhaníci a Svatohorský sbor ke zkouškám. Jsou majetkem řádu Redemptoristů. Oprava se prováděla po patnácti letech a došlo k navýšení rozpočtu. Matice Svatohorská byla požádána o proplacení schodku v rozpočtu ve výši 10.000 Kč. Výbor Matice Svatohorské žádost Kongregace a ředitele kůru akceptoval.

Rozpracované a plánované aktivity

Plánování dalších akcí – zvelebování areálu Svaté Hory – bylo pozastaveno. Čeká se na výsledek grantového řízení. Grant je určen na celkovou rekonstrukci areálu Svaté Hory. Matice Svatohorská se podílela na financování projektové dokumentace.

Českoněmecký festival varhanní hudby 2012

Festival pořádá Matice Svatohorská, uskuteční se celkem osm koncertů. Koncerty budou probíhat v kostele sv. Kajetána v Praze, na Svaté Hoře a v městech Bavorského příhraničí. Na koncertech v Čechách vystoupí interpreti z Německa a naopak. Koncerty budou probíhat od 15. června do 29. září 2012. Aktuální informace naleznete na internetových stránkách Svaté Hory. Vstup na všechny koncerty je volný. Festival probíhá za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Česko-německého fondu budoucnosti.

Závěr

Chtěla bych poděkovat členům výboru Matice Svatohorské za veškeré jejich úsilí v průběhu hodně síly a inspirace do dalších úkolů. Všem členům Matice Svatohorské, dárcům a dobrodincům děkuji za jejich pomoc, podporu a modlitby. V neposlední řadě děkuji P. Josefu Michalčíkovi za jeho pomoc a podporu a přeji mu hodně spokojenosti a síly v jeho úřadě.

Výborem Matice Svatohorské projednáno 12. 5. 2012 a doporučeno ke schválení Výroční členskou schůzí.

Výroční členskou schůzí schváleno 26. 5. 2012.

Věra Langová, předsedkyně výboru Matice Svatohorské

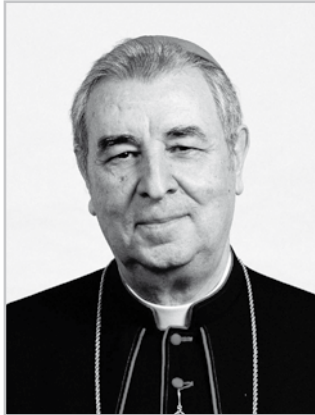

*Jiří Vorlíček a P. Jan Zemánek obdrželi od prezidenta republiky Medaili za zásluhy o stát.
Fotografie použita s laskavým svolením serveru www.aktualne.cz. Autor: Ondřej Běsperát*

Kázání apoštolského nuncia

Mons. Giuseppe Leanzý

Homilie zazněla na Svaté Hoře o slavnosti Korunovace v neděli 17. června 2012

Draží bratři a sestry,

výročí Korunovace milostné sochy blahoslavené Panny Marie, které dnes slavíme v této nádherné mariánské svatyni, nás sjednocuje kolem Pánova oltáře v modlitbě, v projevech pocty, chvály a slávy, které mu chceme vzdávat, a v obdivu i oslavě velikosti přesvaté Marie. Ji oslovujeme titulem Královna, protože je Matkou Božího Syna, Ježíše Krista, Matkou Krále králů. Páté tajemství slavného růžence rozjímá o Marii jako o královně nebe a země a v Loretánských litaních je zývána jako Královna s mnoha dalšími tituly. Počatá bez poskvrny dědičného hříchu, vzata do nebe, aby měla podíl na slávě svého Syna; nazýváme ji Královnou andělů, patriarchů, proroků, apoštolů, mučedníků, panen a všech svatých, je Královnou posvátného růžence, Královnou rodin a míru.

Při této krásné a slavnostní příležitosti se ke všem obracím se svým srdečným pozdravem a přáním hezkého svátečního dne. Rád vás pozdravuji také jménem Svatého otce Benedikta XVI., který nám je duchovně nablízku svou modlitbou a provází nás svým apoštolským požehnáním. Zvláštní pozdrav a projevy vděčnosti adresuji komunitě otců redemptoristů, kteří se o toto poutní místo na Svaté Hoře starají a kteří mne srdečně pozvali, abych spolu s vámi všemi sdílel chvíle radosti dnešního mariánského svátku.

Svatohorská bazilika, ve které je strážena starobylá zázračná socha Panny Marie s dítětem Ježíšem na rukou, je jedním z nejstarších a nejdůležitějších poutních míst v České republice. Církevní tradice datuje vznik malé sošky Panny Marie do první poloviny XIV. století. Měl ji vyřezat první český arcibiskup Arnošt z Pardubic. Během staletí pak toto místo stále nabývalo na stále větší důležitosti, především pak po slavné korunovaci přesvaté Panny, která se uskutečnila v roce 1732, a dále po prohlášení zdejší svatyně za „Basiliku Minor“ v roce 1903. Toto poutní místo je v současnosti svěřeno pastorační péči otců redemptoristů, kteří následují příklad svého svatého zakladatele svatého Alfonse z Liguori, který byl velkým mariánským citelem, a s horlivostí a apoštolským nasazením se věnují uchování víry a zbožnosti k nejsvětější Panně. Svatá Hora se tak stala skutečným centrem modlitby, spirituality a místem setkání, na kterém jsou srdečně přijímáni a vítáni početní poutníci, kteří přicházejí ze všech diecézí České republiky a z různých zemí světa, aby vzdali poctu blahoslavené Panně, sklonili se před jejím obrazem a prosili ji o milosti a požehnání.

Boží slovo, kterému jsme společně naslouchali, nám pomáhá lépe pochopit místo a úkol svaté Panny v dějinách spásy: Bůh ji vybral, aby počala a porodila dítě, kterému dá jméno Ježíš. On bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida a bude kralovat nad Jakubovým rodem a jeho království bude bez konce (srov. Lk 1,31-33). Tyto myšlenky jsou krásně vyloženy a rozvinuty ve čteních mše svaté, kterým jsme před malou chvílí naslouchali.

Úryvek prvního čtení (Iz 9,1-6) je hymnem, který otvírá naše srdce naději, vždyť Bůh osvobodí svůj lid ze zajetí, odstraní a zlomí symboly otroctví. Hospodin obnoví pokoj mezi národy: tento pokoj je vykreslen jako oheň, který zničí a spálí království poskvrněná krví. Vrchol naší naděje je ale vyjádřen darem dítěte pro lidstvo: „...syn je nám dán“, říká prorok Izaiáš. Je to dar Emmanuele, „Boha s námi“, který je symbo-

licky srovnáván s velkým „světlem“, které vzhází na zemi, aby osvětlilo lidstvo ponořené do tmy. Tomuto dítěti jsou přiřazeny královské tituly: „Podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje“, které odhalují tajemství slávy a spásy, kterou on přináší. Svatá Maria bude Matkou tohoto královského syna.

Ve druhém čtení (1 Kor 15,54b-57), v jedné velkolepé vizi, svatý Pavel přibližuje poslední soubor, který dá smysl celé naší existenci, soubor mezi smrtí a životem. V tomto zápase připadne konečné vítězství dobru. Jde o vyjádření konce smrti a triumfu života, konečného vítězství Ježíše Krista nad hříchem, smrtí a zlem, které zasahují lidstvo. Bůh bude všechno ve všech.

To, co bylo Bohem přislíbeno, co Izaiáš prorokoval, se uskutečňuje Ježíšovým příchodem mezi nás skrze blahoslavenou Pannu Marii. To nám připomíná text evangelia (Lk 1,26-38), který naši pozornost zaměřuje k jedné z nejkrásnějších stránek křesťanského zjevení: k andělovi radostnému zvěstování Marii. Anděl Gabriel je poslán od Boha k Marii a pozdravuje ji jako „milostiplnou“. To znamená, že Bůh si ji už od věčnosti vybral a naplnil svou láskou, učinil ji adresátem své božské laskavosti, protože ji předurčil, aby se stala Matkou jeho Syna, Ježíše Krista: „Počneš a porodíš syna, který bude nazván Synem Božím.“ Skrze anděla Bůh požaduje její lůno, aby v něm mohl přijmout tělo, stát se člověkem, přijít mezi nás, aby na sebe mohl vzít naše lidství; prosí ji, aby se stala jeho matkou, aby počala, milovala, starala se a chránila Syna, Vykupitele lidstva. Potom, co se Maria Božího slova a nečekaného oslovení nejprve ulekla, se vzápětí dává cele k dispozici jako pokorná služebnice a volá: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Draží bratři a sestry, dnešní svátek je pro nás privilegovanou příležitostí, abychom obnovili svou víru a svou zbožnost ve vztahu k Panně Marii, Matce Ježíšově a Matce naší, bezpečné průvodkyni na naší cestě směrem ke Kristu. Ona nám cestu, která k Ježíšovi přivádí, sama otevírá. Když tedy na ni upíráme svůj zrak, jak říká apoštol Pavel, jsme povoláni, abychom byli „svatí a neposkvrnění před Bohem v lásce“ (srov. Ef 1,4). Tato cesta je dlouhá a složitá, ale s Kristem můžeme čelit všem obtížím a překonávat překážky, přijímat fyzická i psychická utrpení našeho lidského bytí. Dnešní společnost je zahalená do mraku a do temnoty: je to tma nedostatku duchovních a morálních hodnot; temnota, která provází současnou ekonomickou a finanční krizi; mrak, který se usadil v různých oblastech světa, zkušných válkami a bratrovražednými boji; tma, která ztěžuje život tolika chudých, starých lidí, nemocných a všech, kteří jsou odsouveni na okraj společnosti. Ale jak nás ujistilo Boží slovo, Kristus je „světlo“, které září v temnotách a přináší naději našemu bytí; on vstupuje do temnoty tohoto světa, aby se v ní sám stal světlem života, láskou a pokojem. Podle Mariina příkladu mu připravme místo v našem životě. Je to moje upřímné přání a zároveň moje vroucí modlitba za každého z vás, modlitba zde, u nohou Panny Marie Svatohorské.

Amen!

ČESKO-NĚMECKÝ FESTIVAL 2012 VARHANNÍ HUDBY

15. 6. 2012 – 29. 9. 2012

PRAHA KOLLNBURG
SVATÁ HORA BODENMAIS

KONCERTY CONCERTS: KONZERTE

- 15. 6. 2012, 19.00 • PRAHA, KOSTEL SV. KAJETÁNA
- 17. 6. 2012, 14.00 • SVATÁ HORA
- 1. 7. 2012, 13.00 • SVATÁ HORA
- 11. 8. 2012, 16.00 • KOLLNBURG
- 19. 8. 2012, 14.00 • SVATÁ HORA

DEUTSCH-TSCHJECHISCHES FESTIVAL DER ORGELMUSIK 2012 • CZECH-GERMAN FESTIVAL OF MUSIC FOR ORGAN 2012

Vloupání na Svatou Horu

Dne 29. května 2012 v časných ranních hodinách došlo v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Příbrami na Svaté Hoře k násilnému vniknutí. Při něm byly odcizeny tyto předměty: jeden bronzový postříbřený trojsvíciv O. Olivy, šest stříbrných svicníků, dvě sochy adorujících andělů a přenosný trůnek pod milostnou sošku P. Marie. V současné době celou událost vyšetřuje Policie ČR.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2012

16. 7. - 20. 7.	8.00	Lectio divina - Jak se modlit s Biblií • P. Angelo Scarano, SSL	1.510 Kč
23. 7. - 27. 7.	8.00	Škola modlitby • P. Angelo Scarano, SSL	1.510 Kč
26. 8. - 1. 9.	8.00	Exercicie pro kněze I. • P. Miloslav Kabrda	2.310 Kč
24. 9. - 28. 9.	8.00	Radovat se i ve stáří, aneb umění stárnout • P. Roman Janáč, CSsR	1.510 Kč
8. 10. - 12. 10.	8.00	Krása liturgie • P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
19.10. - 21. 10.	13.00	Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze • P. Michal Němeček	
24.10. - 27. 10.	13.00	Exercicie pro varhaníky a chrám. hudebníky, zpěváky • P. Christian M. Pšenička, OPraem	1.200 Kč
11.11. - 17. 11.	8.00	Exercicie pro kněze II. • Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
18. 11. - 24. 11.	8.00	Exercicie pro kněze III. • P. Pavel Pola, OSC	2.310 Kč
29. 11. - 2. 12.	13.00	Adventní setkání I. • P. Michal Němeček	1.200 Kč
6. 12. - 9. 12.	13.00	Adventní setkání II. • P. Anton Verbovský, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Z pohřební liturgie

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

8. **Sv. Alfons M. de Liguori**, zakladatele redemptoristů, slavnost. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00.
8. **Nanebevzetí P. Marie**, slavnost. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
8. **Poutní slavnost - vigilie**. Sobotní mše zůstávají zachovány. Vigílie zahájí latinské zpívané chorální nešpory SHS, SSHT v 18.00, následuje modlitba růžence v 19.00, večerní mše sv. v 19.30 a světelný průvod.
8. **Poutní slavnost**. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 (tichá), 15.30. Hl. mše sv. v 9.00. Hudba: S. Jelínek - proprium. *Celebruje Mons. V. Malý, hudba: SHS, SSHT*
8. **339. výročí posvěcení baziliky, slavnost**. Možnost získání plnomocných odpustků.
9. **Poutě bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů**. Mše svatá v 9.00.
9. **Zpívané latinské chorální nešpory** v 16.30.
9. **P. Marie Bolestná, památka**. V 18.30 **III. koncert** cyklu Hudba v nezvyklých souvislostech SHS, KSSDWW, PF
„Stabat Mater - Matka bolestná v hudbě a poezii“ v bazilice.
9. Příbramská **svatohorská šalmaj**, historická slavnost na svatohorském náměstí (10.00 - 23.00). *Ginevra a hosté*
9. **Sv. Václava**, slavnost. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
10. Zpívané **latinské chorální nešpory** v 16.30.
10. Konference vyšších řeholních představených. Mše svatá v 10.00.

SHS - Svatohorský chrámový sbor, KSSDWW - Komorní smíř. sbor Dr. VI. Vepřeka, PF - Příbramská filharmonie, SSHT - Soubor svatohorských trubačů

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle:

Areál otevřen 6.30 - 17.00
 Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30
 Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15
 Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
 Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15

Pondělí - sobota:

Areál otevřen 6.30 - 18.00
 Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00
 Modlitba posvátného růžence v 16.30
 Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
 Požehnaní milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody:

Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30). Přístup z ambitu dočasně uzavřen.

Svátoost smíření:

Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.

Svátoost křtu:

Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svátoost manželství:

Je třeba, aby se zájemci o tuto svátoost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

V úterý

katechismus pro dospělé se dočasně nekoná.

Ve čtvrtek

po odpolední mši svatě půlhodinová adorace.

V pátek

mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

V sobotu

po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii.

V sobotu

po mši svatě v 9.00 hodin setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz.

3. neděle v měsíci

přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas.

Jedenkrát v měsíci

v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory. Návčiv v 16.00.

V postní době

v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.

V květnu

denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které

následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy

na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel.: 777 127 245, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svícemi osvětlená krápníková kaple

SANTAT QUODS

SANTIA CORONA

D

G

Svatohorské průčelí s iluzivními malbami